

Scénář reportáže – Ervín Lomnický

“Bude mi šestasedmdesát, protože jsem se narodil v polovině minulého století, 1950. Jmenuju se Ervín Lomnický, jednoduše s V a dlouhé í. Momentálně je ze mě šťastný vesničan. Většinu života jsem bydlel v Praze, začátek uprostřed Prahy na Starém Městě.

Jako Pražák prožil spoustu příběhů z Prahy, z oken ze svého domu viděl až na Letnou. v té době tam stál i Stalinův pomník, postavený z 235 bloků žuly jak z Minecraftu.

Protože mně mohlo být tak deset, dvanáct, my jsme v něm byli. On byl dutej. A bylo v něm ocelový schodiště, dvě ocelový schodiště. A vedle toho pomníku, tam jsou takový lichoběžníky a roste v tom různý chroští, jsou tam tam poklopy, do toho poklopu se dá vlízt. Do toho poklopu se dá vlízt. A chodbou se dá dostat až k Vltavě.

V roce 1962 se tento památník odpaloval.

A když to potom stříleli, tak ty šutry lítaly až k nám dolů do školy. Já měl, dlouho jsem měl doma kousek žuly z toho pomníku jako těžítka.

V druhé polovině 80. let se Ervín začal zúčastňovat demonstrací.

Nejdřív nás hnali po Václaváku, pak dospěli k názoru, že to je špatný, je tam moc místa, tak nás z toho Václaváku od Muzea vytlačily přes můstek na Staromák. Tam se jim do nás mydlilo líp. A pak se jim to taky přestalo líbit, tak to uzavřeli všechno a hnali nás k Hibernu. Tam to bylo široký, tam se do nás dobře házel slzný plyn.

A situace byla čím dál dramatičtější

Tak mě fakt klackem přeběhli přeze mě. A já jsem se postavil a celé příkopy byly volné, až na Václavák. Tam nebyl ani toulavej pes. Všechno. Tak letělo směrem k hibernu. A já říkám, tak co já tady teď mám dělat, ale že jo? Tak jsem k ní zezadu přišel, zaklepal jsem jí na rameno, aby mě zase pustili k těm svejm. Oni mě fakt pustili. To bylo jak groteska.

A co by vzkázal naší generaci?

Blbost je věrná družka každého nadšení. Nezapomeňte na to.